

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

V. In fun. D. Iohannis Strauchii, I. V. Prof. P. & Collegii Iuridici Ordinarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

ORATIO V.

IN FVNERE

D. JOHANNIS STRAUCHII,

J. U. Prof. Publ. & Collegii Juridici
Ordinarii.

Illustrissima atque Celsissima Principis ac Domina,
 Dominæ DOROTHEÆ, natæ ex illustriss.
 Brunovicensium & Nunæburgensium Ducum Do-
 mo, Marchionissæ Brandenburgicæ &c.

LEGATE SPLENDIDISSIME;

Generose, Nobilissime ac perquam strenue Vir.

Curie Electoralis Præses eminentissime; idemque
 Wittenbergensis, Belzigiensis & Gomeranæ
 Ditionis Præfekte supreme;

PRORECTOR MAGNIFICE,

Patres Academix, & cæteri Exequiatores, Admodum
 Reverendi, Nobilissimi, Excellentissimi, Amplissi-
 mi, Clarissimi & Prudentissimi, &c.

ESt quidem Opificis rerum & gubernatoris ea po-
 tentia ac vis, ut retrò sublapsa non modò excitare
 in melius; sed & quæ nulla fuerint, ut sint deinceps,
 & in immensum excrecant, efficere potest; tamen si ex
 his, quæ sunt ad manum, de venturorum fortuna haud
 improbabilem conjecturam solemus facere, ut indole-
 scendum præsentibus vehementer est, sic in futurum
 nil nisi triste ac durum ominari licet. Non ibi per sin-
 gula

gula vulnera patriæ, & universam nostræ infelicitatis feriem retexam: Academiæ tantum, & studiorum miserabor vicem; de quibus nisi & ipsis jam acta benè & conclamata res esset, parum referre propemodum dixerim, subversas cæteras nostras fortunas. Neque enim publicarum rerum vis ac incolumitas in opum atq; divitiarum amplitudine magis, quàm in religionis, justitiæ virtutumq;ve curâ ac studio posita est. Quæ nunquam deerunt humano generi, quamdiu literarum ac sapientiæ studiis suis honor constabit. Nec hæc florere non poterunt, dum Scholæ & Academiæ, incunabula eorum ac officinæ, conservantur. Sed cum paucissimi sint, quibus de fortunarum suarum ruinis, per acerbissimi temporis diritatem hoc manserit reliqui, ut in aliquam saltem eruditionis atq;ve scientiæ spem educare suos quæant; & illi ipsi qui doctrinas egregias instillare discantium animis debebant, destituti inter inopiam ac sordes, aut ignobilissimis relictis curis nec indulgere ingenio impetus liberos ad cogitandum eximium aliquid; nec eam concipere alacritatem animis possint, quæ ad præcipiendum cumprimis est opus; quantum spei ad obtinendam eam rem nobis reliquum sit, ipsi videtis. Sed hæc calamitates nobis cum Academiis aliis communes sunt; nostram & hoc peculiare affligit fatum, quòd non jaçtentur tantum quassenturq;ve mirum in modum, qui fingendis & instruendis animis præsunt, sed extinguuntur etiam penitus; quasi ad infelicitatem nostrâ haud satis sic prosterne dejiciq; studia, nisi resuscitandorû etiam spes in tot Clarissimorum Virorû casibus & ipsa expiret. Horret animus & sibi metipsum se subtrahit quasi, cum in recogitationem nostrarum cladum defertur fortè. Ac licet parcam cummaximè

mè referre per ordinem tot animarum illustrium nomina, quibus paucissimis annis hæc sedes Musarum orbata fuit; hoc stratum saxæum tamen, quod despiciamus ac calcamus, & literati hi lapides loquuntur satis & clamant. Videturque hoc totum augustissimum templum adhuc lamentis & ejulatibus strepere, qui in funeribus ipsorum largiter fusi. Quorum numerum cum in præsentis & excellentissimus JCtus, ejusque Collegii Ordinarius, quem vocant: JOHANNES STRAUCHIUS tanta eruditione, tanta virtute atque prudentia Vir, auxerit, ad ipsa Academiæ gubernaculæ purpuratus dum sedet, atque hanc navem nostram moderatur decedens, & nunc communi matri traditus sit, nihil videndus amplius ac consulendus impofterum; nemo non facile intelligit, quanta non modò lugendi dolendi que; sed magis magisque desperandi indices de Academiæ salute materia nobis præbeatur. De quo si pauca dixero, maligno videar propior: & omnia tamen, atque sic velle dicere uti ex meritis videretur laudatus, non horæ unius res esset. Quid quod virtutes egregias non tam verborum encomiis, quam emulatione ac studio optimè omnium veneramur. Enim verò tum vindicatur non modò functorum memoria, sed quicquid laudabile ac admirandum egerunt, in vita asseritur & conservatur. Quare cum jam peracta solennia cætera funeris sint, agite dum Exequiatores, atque imprimis vos juvenes ornatissimi, & quæ præclara vestigia Noster impressit hæctenus, & nunc reliquit, hæc consecrari atque relegere strenuè, vestrum existimate. Nemo in hac amplissima corona, uti opinor, est, qui nesciat, qua singulari pietate in DEUM, qua religione STRAUCHIUS fuerit: ut nihil prius, nihil antiquius habuerit unquam, quam

quam

quam omni cultu ac veneratione animi ejus sanctissimum Numen affiduè sibi propitiare atque benevolum reddere. Capessite hoc tam insigne exemplum, & exprimendum perpetuò vobis infigite animis penitus; itaque existimate, adversa omnia evenire spernentibus DEUM, lataque & prospera colentibus ritè; nec esse majorem vim pietate verâ. Quid de justitiæ studio incredibili, quid de integritate vitæ & continentia singulari memorem? Vendant alii jus; ipse reddidit: & unde justitia stare visa est, in eam partem pronuntiavit. Liber atque invicti non modò adversus metum animi, sed avaritiam quoque. Nec sollicitandus muneribus, nec detrimenti ullius timore dimovendus à recto. Im-motus, constans, alienus ab omni arrogantia & fastu (quæ fermè vitia aut imperitis aut vanis hæere solent) publici autem egregii, si quisquam alius, studiosus. Quas summas virtutes sic intueri in nostro & admirari oportet, ut omnes capiamus imperum in maximas istas ac divinissimas laudes enitendi perpetuò & aspirandi. Jam recordati quibus vigiliis, quibus laboribus, quo indefesso studio STRAUCHIUS in istud, quod tenuit, ascenderit culmen; sic statuendum cum animis vestris, Juvenes optimi, existimate; eodem vobis procedendum itinere, iisdem viis insistendum esse: nec ad illustrem aliquam gloriam per luxum atque segnitiem aditum ulli patere. Nihil efficacius ad induendos præclaros mores animo exemplis egregiis est: nec formet quis suam rectius, quam qui in optimi cujusque vitam affiduè intueatur. Quod si in Nostro studebitis facere, lectissimi juvenes ad quos præcipuè hæc pars orationis dirigitur, & vobis consuletis egregiè, & ipsi mortuo etiam atque sublato novam quandam ac aliam vitam

tam

tam concinnabitis. Falluntur enim qui vivere tantum magnos existimant homines, cum ducunt spiritum, & hoc amabile solis aspiciunt lumen; tamdiu durare ac superare credendum est, quamdiu virtutum memoria, & tot illustrium actuum, quibus vi a ipsorum conspicua fuit, in aliorum æmulatione non exolefcit. Hoc agite igitur, in hoc incumbite sedulo, quicumque ad eruditionis & sapientiæ virtutisque arcem contenditis. Quod multo satius erit, quam luctu & quæstibus incendere omnia; quibus ingentia vulnera non obducuntur sananturque; sed dilatantur atque exasperantur magis. Et illis tamen vacare nunc penitus, hoc nihil aliud est, quam se metallum aut saxum, quod nihil sentit, profiteri. Neque enim nascuntur viri egregii temerè; nec fiunt tam facile, quam deficiunt. Quot disciplina annorum & experientia opus est, ut perficiatur aliqua indoles magna, quæ publica commoda insigniter juvet; cum unus ictus fatalis, momentum que exiguum, quod solvit animam, extinguat? De cætero idem nobis erit tenendum, quod deprehensi in magna tempestate facere solent. Qui ubi consumtas vident humanas opes; divinas maximè implorant, atque se DEO fortunæque suæ permittunt. Sicut prudentes vereri ventura, nec tamen præsentium curam dimittere solent; sic magni animi est, quamcumque sortem expectare intrepidè, & tamen confisum bonitate Numinis, in secundiorem spe magis pendere. Mira factorum industria ac singulare ingenium est. Per clades atque excidia ipsa sæpius ad felicitatem viam inveniunt: & afflictissimam quamvis miseriam cum summâ fortuna quandoque convertunt. Quare ut afflictissimæ sint Academiae res, & deploratæ prope modum penitus, cum aliis causis, tum maximè per tot
Cla-

Clarissimorum Virorum mortes; recogitandum tamen est, quod in Tragœdia nescio quis non imprudenter sanè monuit;

Qui nil potest sperare, desperet nihil.

Multa eveniunt, quæ nunquam expectes. Et quicquid humana mens nec capit, nec videt; illud ex facili DEUS & reperit juxta, & præstat. Illi erimus curæ: cum Te felicem interim prædicabimus, JOHANN. STRAUCHI, qui vitæ emensus curricula metam tenes; & ex his fluctibus, ex hac impetuossimæ tempestatis hyeme in tranquillitatem æternam aspirasti. Hic te nunc multò illustrior augustiorq; quam cui immortalis es Academicæ civitatis Rector, purpura ambit: quæ ut non usuraria atq; in diem, sed propria atq; perpetua data; sic consumenda vetustate nulla est, & ab se semper nova erit ac recens. Salve sanctissima anima ac æternum vale. Qui nunquam non admirabimur, nunquam non justa vehementer laude virtutes tuas, quarum exempla nobiscum manent; semperq; ac perlibenter fatebimur, in Te præclarum ornamentum Academiam, Jurisprudentiam splendidissimum lumen, Remp. curiamq; præsidium singulare ac solerum ingens amisisse. De flestit ad vos, EXEQVIATORES, mea nunc tandem oratio: quorum dissimulandum tacitè officium non est, quod in his obeundis exequiis prolixè satis exhibuistis. Atq; initiò quidem quibusnam verbis, ILLUSTRISSIMÆ PRINCIPIS humanitatem deprædicabo, ut par est; quæ ut Rectoris Magnifici funus majore pompa ac amplitudine perageretur, tam studuit benignè ac elaboravit? Est id per honorificum sanè non tantum STRAUCHIO ipsi & toti familiæ ejus ac propinquitati, sed Academicæ quoq; & universo ordini nostro. De quo quàm honestissimè sentiat

Prin-

Princeps Cellissima, tum aliis rebus illustribus constat, tum hinc imprimis documenta clarissima capere licet. Innumeræ ejus ac excellentissimæ dotes sunt, quibus natura ipsam benignior inusitatâ ratione ornatam voluit: sed vehementer fallor, aut inter præcipuas laudes hanc numerare oportet, quod ut ingenio prudentiâque præstat maximè, sic invitare mirificè ac omni benevolentia genere complecti solet, qui egregiis artibus & sapientissimis disciplinis instruxerunt animum, & locupletarunt. Qua in re ut nihil degenerat à majorum suorum gloriaque ac fama, sic vel cum primis ex eo senatam ac procreatam ostendit, qui inter cæteras ingentes virtutes doctissimus & sapientissimus Principum, semper habitus fuit. Nobis nunc nihil est reliqui, quam in præsentem demissè agere gratias, & post deinceps bona fide virtutes ejus admirari perpetuò, tum, si licebit, ad posteros victuris laudibus propagare: ne unquam intercitant, quæ esse exemplo omnibus debent. De tuo autem singulari studio **SPLENDIDISSIME DOMINE LEGATE**, quid dicam, qui tanta laude has implevisti amplissimas partes, quando obsequio Tibi ante imponi es passus? quid vestra de pietate & benevolentia, Pro Rector Magnifice, cæteri que Exequiatores, Viri omnium ordinum Nobilissimi, Amplissimi atque lectissimi, commemorem? Quos quò prolixius ac copiosius defunctos officio isto hæredes **STRAUCHIANI** nominis vident, tantò majore fiducia orbitatem suam vobis commendant; & ut mariti, ut patris desideratissimi memoriam habere velitis; comiter, reverenter atque officiosè à vobis petunt ac orant. Qui hoc se minus infelices putabunt, si ipsos & illustrissima Princeps gratia sua, & vos, Virorum ac Civitatis flos, favore

vore

vore & benevolentiam vestram in animum semper inducetis complecti. Quibus rebus uti se dignos probare possint, omni cultus & devotissimæ reverentiæ genere assidue contendent.

ORATIO SEXTA.

IN FVNERE

D. GODOFREDI REUTERI,
Prof. Publici.

Vellem profecto, AUDITORES, ea in presenti mihi suppeditaret oratio, quæ par esset, & celebrandis laudibus Viri Amplissimi, quem humavimus; & exprimendo dolori, non quem ego tantum ex amicissimi hominis obitu ingentem cepi; sed quo vos etiam, ut squalor iste ac dejectus in terram vultus indicat, affectos constat. Sed neque id nos sperare ingenii permittit parvitas; & si quid valeremus dicendo, id omne dudum luctus & ægritudo animi consumsissent. CURÆ LEVES LOQVUNTVR, INGENTES STUPENT. Et ego in REVTERO eum amicum perdidi, cujus fides atque integritas, & benevolentissimus erga me animus, non heri, aut nudiustertius demum, sed plurimis annis cognitus mihi ac perspectus fuit. Divinum quiddam in homine semper exittimatum est, excultum pectus habere literis, & instrumento clarissimarum doctrinarum ornatum. Præcipue magnum quiddam atque eximium consequuti videntur, qui artem æqui & justii paullo accuratius tenent; ut sciant consulere atque adesse de jure experientibus; aut respondere prudenter, qui adeunt &